

jednotlivce, nevztahují se předpisy § 19 zák. č. 44/33 ve znění čl. I vl. nař. z 22. prosince 1934, č. 261 Sb. z. a n., a vl. nař. z 11. prosince 1936, č. 303 Sb. z. a n.

Štěpina.

Aplikace vl. nař. č. 238/35 Sb. z. a n. v řízení knihovním, sporném a exekucním.

Vládní vyhlášky č. 59/1933 a čís. 238/1935 Sb. z. a n., kterými má býti zabráněno národohospodářským škodám způsobeným vymáháním nepřiměřených úroků, má povahu kogentní. Soud musí tedy i z úřadu k zachování předpisů jimi stanovených přihlížeti.

V praxi jest tato zásada téměř všeobecně uznávána, zejména v řízení exekucním. V řízení sporném mívají soudy při vydávání rozsudků pro zmeškání pochybnosti, vzhledem k ustanovení § 396 c. ř. s., avšak neprávem. Soud má pokládati přednesení dostavivší se strany o skutkových okolnostech, ku předmětu právní rozepře se vztahující, sice za pravdivé, ale na základě těchto skutkových okolností rozhodnouti dle zákona, nikoli proti zákonu, i když dostavivší se strana tvrdí, že měla smlouveny úroky a příslušenství vyšší než jak stanoveny jsou cit. vládní vyhláškami.

V řízení knihovním ovšem — de lege lata — nelze než vyhověti žádostem o vklad práva zástavního pro úroky a vedlejší závazky, třeba by převyšovaly výši dovolenou podle cit. vyhlášek, a to z těchto důvodů:

Knihovní soud jest oprávněn zkoumati pouze formální platnost listin a zda žádost vyhovuje § 94 knih. zák., není však oprávněn zkoumati, zda vkladní listiny i s hlediska hmotného práva jsou platné a závazné (Váž. č. 6235). Knihovní soud nesmí také knihovní žádost sám doplňovati (§ 85 knih. zák.). Neúčinnost, resp. neplatnost úmluv stran úroků nutno

uplatňovati v řízení sporném, případně exekucním. Nezáleží tedy na formě knihovního zápisu zástavního práva, neboť při realizaci může věřitel obdržeti jen zákonné úroky a příslušenství, i když nikdo výši úroků a příslušenství neodporuje.

Frydrych.

Jak musí postupovati nearijci, svěřují-li v Sudetském území právní zastoupení advokátům.

K poznámce na str. 75 2. čísla tohoto ročníku dodáváme ještě:

Podle nejnovější praxe vyžaduje se, aby i právnické osoby, které mezi svými zákonnými zástupci (zejména akciové společnosti ve svém představenstvu) mají nearijce, postupovaly stejným způsobem jako nearijci. Sudetští advokáti totiž přijímají zastupování i substituci jenom tehdy, není-li pochybnosti, že jsou všichni arijci. Poněvadž takových právnických osob v oboru průmyslu a obchodu u nás bude patrně poskrovnu, musí se prakticky vždycky žádati o přidělení sudetoněmeckého advokáta. Naproti tomu však vyskytly se případy, že odůvodněným žádostem, aby byl přidělen dle § 10 adv. ř. právě určitý advokát, který do věci jest již zasvěcen, bylo vyhověno, a tím umožněno, aby jako zástupce fungoval advokát zvolený.

Opatrnost při přiznání k dani z obratu u advokátů.

Jak stanoví § 9/1 zák. o dani z obratu, vyměřuje se daň z »úplaty za dodávku nebo za zdanitelný výkon. Úplatou je vše, co nabyvatel musí vynaložiti, aby nabyl dodaného předmětu nebo výkonu, kromě daně, kterou podle tohoto zákona z této dodávky nebo výkonu jest zapraviti«, tedy kromě daně z obratu a daně přepychové.